

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Rescriptum episcoporum Constantinopoli inuentorum ad commonitorium
sanctae Synodi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

ad sanctos episcopos & monachos per scripta fuerat, opera cuiusdam mendici, qui in arundine eam inclusam gerebat, tandem reddita est. Hic namque dum ita mendicat, vna cum arundine ipsam quoque epistolam tulit. Confestim omnes archimandritæ, monachorum cateruis stipati, exurgunt, hymnosque & psalmos alternantes, ad regiam contendunt. Erat autem inter alios archimandritas sanctus Dalmatius, qui annos quadraginta octo reclusus, extra monasterii sui septa nunquam pedem extulerat. Piiſſimus vero imperator accedens eum visebat, & cum ob frequentes terræmotus Constantinopolim concutientes, crebris piissimi imperatoris nostri precibus ad exitum, cōmunemque aliorum supplicationem iam antea prouocatus saepe fuisset, nunquam tamen adduci potuit, vt exiret, vel ad supplicationem se conferret. Ceterum dum in hac re quid facto opus esset, Deum precando consuleret, vox cælitus ad eum delapsa, vt egrederetur, imperavit. Noluit enim Deus gregem suum perire in finem. Comitabatur eisdem etiam non parua orthodoxorum multitudo. Cum vero ad palatium peruenissent, archimandritæ ab imperatore acciti, ad illum ingrediuntur; plebs vero & monachorum cœtus antiphonarum modulationi intenta foris mansit. Archimandritæ porro æquo responso potiti regrediuntur: exclamant omnes mandata imperatoris, tum respondent; ad sancti Mocii martyris basilicam concedamus, ibidem cum imperatoris responsum, tum allatæ quoque Omnes itaq; tam monachi, quam

ἀγίοις ὀπισκόποις καὶ μοναχοῖς, πεμφθεῖσα δὲ ἐπίτου Ἰνός, δίσταντος αὐτῶν καλὰ μου ἔσωθεν· καὶ οὕτως ἐπιπτῶν, καὶ ὀπιφερόμενος ὁ καλὰ μου, ταῦτην ἰδέσθαι καὶ ἀνασάντα πάντα τὰ μοναστήρια, ἀμα τοῖς δρχιμανδριταῖς αὐτῶν ἔξηλθον ἐπὶ τὸ παλάτιον, ψάλλοντες ἀνήφωνα. Ἡ δὲ ὁ ἅγιος Δαλμάτιος εἰς τῆς δρχιμανδριτῶν, ἐπιτεσσερόμεντα καὶ ὁκτῶ ἔχων μὴ ἔξελθῶν τῆ μοναστηρίου αὐτῆς, ἀλλ' ἔσω ὧν ἄπο κλεισμένῳ. ὁ δὲ δισεβέστας ἡμῶν βασιλεὺς ἀπῆρχετο πρὸς αὐτὸν, καὶ ἔβλεπεν αὐτὸν ὡς καὶ σισμῶν πολλάκις γυρομένων ἐν Κωνσταντινουπόλει, καὶ πολλάκις παρακαλέσαντος τῆ βασιλέως, ὡς αὐτὸν ἔξελθεῖν καὶ λιτανύσασθαι, μηδέποτε ἔξελθεῖν καὶ λιτανύσασθαι ἐπέσθη. Ὁ δὲ ἀρχιμανδριτῶν δὲ αὐτῶν πρὸς τούτου, φωνῆ ἔξ οὐρανοῦ αὐτῶν κατῆλθε λέγουσα, ὡς ἔξελθεῖν· θεὸς γὰρ ἐκ ἡδύλησεν ἄπο λέσσαι αὐτῶν πλὴν ἀγγέλιω εἰς τέλος. Ἡ δὲ σὺ αὐτοῖς καὶ λαὸς πολὺς τῆς ὀρθοδοξῶν. ὡς οὐκ ἦλθον εἰς τὸ παλάτιον, κληθέντες πρὸ τῆ βασιλέως εἰς τὴν δρχιμανδριταῖ, καὶ ἔμεινε τὸ πλῆθος τῆς μοναζόντων καὶ τῆς λαῶν ψάλλοντες ἀνήφωνα. εἶτα ἔξηλθον, τυχόντες δικαίας ἀποκρίσεως. βοᾶσι πάντες τὰ μανδάτα τῆ βασιλέως· εἶτα ἀπολογουῦνται, ὅτι ἀπέλωμεν εἰς τὸ μδρτύριον τῆ ἀγίου Μωκίου, καὶ ἀγαγινώσκομεν τὴν ὀπιστολίαν· ἀγαγινώσκομεν καὶ τὴν ἀπολογίαν τῆ βασιλέως. λοιπὸν ἀπῆλθον πάντες, καὶ μονάζοντες, καὶ λαοὶ· Ἡ ἐπιστολῆς sententiam percipientis. Omnes itaq; tam monachi, quam populus, psalmum postremum ver-

ANNO CHRISTI 431.

* ἀγαγινώσκομεν

ANNO CHRISTI 431. * μίσις

Ἡ ὁδὸς κεφαλὴ μία· ψάλλοντες αὐτὸν $\text{\textcircled{\text{P}}}$ πελοῦταιον ψαλμὸν, καὶ τῆς πελοῦταιου * τόπου τῆς πόλεως ἀπαντῶντος τῆς λαοῦ καὶ $\text{\textcircled{\text{M}}}$ μονάζοντες μὴ κηροῖν ψάλλοντες· καὶ ὡς εἶδον τὰ πλήθη, ἐβόησαν καὶ τῆς ἐχθροῦ ἐρρῶνται εἰς τὸ μαρτύριον τῆς ἀγίας Μωκύου, καὶ ἀναγινώσκεται αὐτοῖς ἡ Ἐπιστολή.

Ο λαὸς ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει μὲν * Φωνῆ πάντων ἀνάθεμα Νεστορίω.

Δαλματίου ἀπολογία.

Ἀνῆλθεν ἐφ' ὑψηλοῦ ὁ ἀγιὸς Δαλμάτιος, καὶ εἶπεν· εἰ θέλετε ἀκοῦσαι, ἡσυχάσατε, καὶ μανθάνετε, καὶ μὴ θελήσητε ἐμποδίσαι τοῖς λεγομένοις· ἀλλὰ μακροθυμήσατε, ἵνα τὰ ῥήματα ἀκελεῶς ἀκούσητε. Πῶς Ἐπιστολῶν πῶς νῦν ἀναγινώσκουσιν τῆ ὑμετέρᾳ δισθεσίας, ὁ δισθεσίας βασιλεὺς ἀνέγνω, καὶ ἐπέδωκε Ἐπιστολὴν ἡμῶν ἐν ἡσυχίᾳ τῶν βασιλέων, ὅτε ἦλθε πρὸς με, ὅτι ὠφείλει γράψαι τῆ ἀγία συνόδῳ, ἀ ἐλέχθη αὐτῷ, καὶ ἐκ ἐγράφη. ἐπέμψεν δὲ πρὸς με, καὶ ἀνεγνώσθη· καὶ ἵνα μὴ λυπήσω αὐτὸν, τὰ ἀκόλουθα * πρὸς ἐπέμψεν, ἀ $\text{\textcircled{\text{D}}}$ ἀποφύροντες ἐκ ἐδύξασθε, ἀλλὰ ἀντὶ αὐτῶν ἀλλὰ ὑπέδύξασθε γράμματα. τὰ πρὸς ἐποντα οὐ καὶ τὰ ἀκόλουθα ἐλάλησα αὐτῷ, ἀ ἐκ ἐξείπεν νῦν εἰπεῖν Ἐπιστολῆς ὑμετέρᾳ δισθεσίας. μὴ γὰρ νομίσσητε, ὅτι ὑπεραιρόμενός τις εἰμι, ἢ κωχόμενος· σιωπῆσαι γὰρ ὁ θεὸς ὅσα * ὑποκριτῶν. ὁ δεσπότης γὰρ πάντα ἀκολουθῶν ἠκούσε τὰ γέγραμμένα,

* κηροῖν

* πρὸς ἐπέμψεν

* ἀκόλουθα

lus postremam ciuitatis partem concinentes, (erat enim via, qua incedebant, ex capitalibus vna) ad sancti Mocii martyris basilicam procedebant, obuiam veniente populo. Et monachorum cœtus cum cereis psallentium, hominum multitudinem conspiciatus, magna aduersus inimicum voce exclamauit. Tandem ubi in beati Mocii basilicam profecti essent, publice recitata est ipsis epistola.

Populus Constantinopolitanus vna omnium voce exclamat: Anathema Nestorio.

Apologia Dalmatii.

Sanctus itaque Dalmatius, ubi in suggestum ascendisset, dixit: Si vultis audire, quieti adeste, & discite: neque his quæ dicentur, obstrepere velitis. Adeste autem patienti animo, vt verba exacte percipere valeatis. Quam nunc pietas vestra epistolam audiuit, eam piissimus imperator quoque legit, & persuasus est. Nam ego, cum ad me venisset, dixeram imperatori, eum ad sanctam Synodum debuisse scribere quæ suggesta quidem ipsi fuerunt, non tamen plene perscripta. Misit autem ad me, & lecta sunt. Verum ne qua illum tristitia afficerem, quæ consequerentur, præmissi; quæ latores non exhibuere, sed illorum loco alias quasdam literas subostenderunt. Itaque conuenientia, & ad rem opportuna cum eo locutus sum, quæ nunc coram vestra pietate repetere opus non est, ne elatus, aut gloriabundus a vobis existimer. Conteret enim Deus simulatorum ossa. Imperator omnia quæ facta narra-

A a a a iij